

тѣхъ Казанския полкъ, планинската артиллерия и, най послѣ
вечъ, моитѣ двѣ дружини.

И тѣй, като минахме рѣкичката, азъ трѣбваше да спремъ
дружинитѣ на другия брѣгъ и да причѣкамъ до дѣто замръз-
нѣтъ стрѣлковия баталионъ и Казанския полкъ, за което
загубихме много време, тѣй като прѣдницата на колоната
трѣбваше да вѣрви и да си чисти пѣтя, засипанъ отъ 2—3
аршна дълбокъ снѣгъ. За да преминѣ време, до дѣто
дойде рѣдъ за трѣгване, азъ отидохъ къмъ офицеретѣ, съ-
брани въ една отъ по-близкитѣ до брѣга колиби; къмъ
насъ се присѣдини и А. А. Нарішкинъ; коня си азъ привя-
захъ за яслитѣ. Прекарахме единъ часъ време съ приказки
у нѣкого си офицера се намѣрило похапка, а колкото за
мѣстно вино, то се намѣрва и въ всѣко село; времето
минаваше безъ да усѣтимъ; излѣзохъ вънъ да си видѣ
коня; колко се азъ удивихъ и разядосахъ, като видѣхъ че
коня ми го нѣма! а чѣкаме отъ минута на минута да тѣ-
гнемъ; незабавно распратихме по всички посоки да го тѣ-
симъ, нѣ нѣма та нѣма! оставаше едно средство, да се
качиж на коня на дружинния трѣбачъ; съ това се малко
успокоихъ. Когато минаваше Казанския полкъ, азъ заповѣ-
дахъ на дружинитѣ да ставатъ; въ това време влиза въ
колибата единъ българинъ, облѣченъ твърдѣ прилично, съ
чървенъ кръстъ на рѣкава и ни извѣстява, че кѣщата въ
която сме се ний расположиле, още отъ давно била предна-
значена за *сестри милосердни**), за което той ни моли да
преминемъ въ съседната колиба; слѣдъ това той се прибли-
жава къмъ мене и ми се извинява, че ми билъ вземалъ коня
безъ позволение; „Извинете, полковникъ, азъ трѣбваше да
срѣщнахъ сестритѣ милосердни за да ги доведѣ и да имъ по-
кажиж кѣща; видѣхъ че стои осѣдланъ конь, азъ го по-
вначихъ!“

Гледайте извинение! Гледайте съ какъвъ просвѣтенъ
дѣятелъ се е сдобило обществото на Червения Кръстъ!...
Курилицѣ на островъ Сахалинъ, съ които имахъ работа.

*) Въ Топлинъ е назначенъ първия превозенъ пунктъ.